

Odgovor je Jezus Kristus

1. Bog stopa med nas: 3 + 1

1. a. Bog po Mariji postane majhen, blizu in konkreten

Božje kraljestvo pride v majhnosti in ponižnosti

Nagovori nas predvsem, *kako* se uresniči prihod Boga v zgodovino: *‚rojen iz žene‘*. Ne gre za nikakršen zmagoslaven vstop, ne gre za veličastno razodetje Vsemogočnega, ne pokaže se kot bleščeče sonce, ampak **vstopi v svet na najpreprostejši način**, kot otrok iz matere, na način, o katerem nam govori Sveto pismo: kakor dež na zemljo (prim. Iz 55,10), kakor najmanjše od vseh semen na zemlji, ki vzklije in raste (prim. Mr 4,31-32). Tako, v nasprotju s tem, kar bi pričakovali in morda tudi želeli, Božje kraljestvo tako zdaj kot tedaj, *‚ne pride takó, da bi zbujalo pozornost‘* (Lk 17,20), ampak pride **v majhnosti, v ponižnosti**.

Voda, v Kani spremenjena v vino, nam razodeva svatovsko obličje Boga

Današnji evangelij nadaljuje s to Božjo nitjo, ki na delikaten način potuje skozi zgodovino: od polnosti časa preidemo do *‚tretjega dne‘* Jezusovega poslanstva (prim. Jn 2,1) ter do oznanila *‚ure‘* odrešenja (prim. v. 4). Čas postaja krajši in Bog se vedno razodene v majhnosti. Tako se v Kani Galilejski zgodi *‚prvo od znamenj, ki jih je naredil Jezus‘* (v. 11). Ne gre za pozornost vzbujajoče dejanje pred množico ljudi, niti za poseg, ki reši pereče politično vprašanje, npr. podrejenost ljudstva rimski nadvladi. **Nasprotno se v majhni vasi zgodi preprost čudež, ki razveseli svatbo mlade družine, ki je popolnoma anonimna**. In vendar je voda, spremenjena v vino na svatbi veliko znamenje, ker nam razodeva svatovsko obličje Boga; Boga, ki z nami sede k mizi, ki sanja in z nami dovršuje občestvo. Pove nam, da se Gospod ne distancira, ampak je **blizu in je konkreten**, je med nami in

skrbi za nas, ne da bi se ne odločal namesto nas ali se ukvarjal z vprašanji glede oblasti. Raje se omeji na to, kar je majhno – nasprotno od človeka, ki teži k temu, da bi imel vedno nekaj večjega. Želja po oblasti, veličini in po tem, da bi bili vidni, je velika skušnjava, ki se želi vtihotapiti povsod; darovati se drugim, odpraviti razdalje, živeti v majhnosti in konkretno živeti vsakdanjost, to pa je božje.

Bog nas rešuje tako, da postane *majhen*...

Bog nas torej rešuje tako, da postane *majhen*, *blizu in konkreten*. Majhen, blizu in konkreten. Predvsem Bog postane *majhen*. Gospod, 'krotak in iz srca ponižen' (Mt 11,29), ima raje male, katerim je razodeto Božje kraljestvo (Mt 11,25); ti so veliki v njegovih očeh in nanje usmeri svoj pogled (prim. Iz 66,2). Njih ima raje, ker kljubujejo 'življenjskemu napuhu', ki prihaja od sveta (prim. 1Jn 2,16). Mali govorijo isti jezik kot on, to je ponižna ljubezen, ki osvobaja. Zato kliče osebe, ki so preproste in razpoložljive, da bi bile njegovi glasniki; njim razodene svoje ime in skrivnosti svojega Srca. Pomislimo na mnoge sinove in hčere vašega naroda: na mučence, v katerih je blestela neoborožena moč Evangelija; pomislimo na preproste, pa vendar izjemne osebe, ki so znale pričevati Gospodovo ljubezen sredi velikih preizkušenj; na krotke in močne oznanjevalce Usmiljenja, kot sta bila sv. Janez Pavel II. in sv. Favstina. Preko teh 'kanalov' svoje ljubezni je Gospod storil, da sta vsa Cerkev in celotno človeštvo dobila neprecenljive darove. Pomenljivo je, da ta obletnica krsta vašega naroda sovпада prav z jubilejem Usmiljenja.

... postane nam *blizu*...

Nadalje je Bog *blizu*, njegovo Kraljestvo je blizu (prim. Mr 1,15): Gospod ne želi vzbujati strahu kakor močan in oddaljen vladar; ne želi ostati na prestolu v nebesih ali v zgodovinskih knjigah, ampak se rad spušča v naše vsakodnevne dogodke, da bi hodil z nami. Ko mislimo na dar bogatega tisočletja vere, se je predvsem lepo zahvaliti Bogu, ki je hodil z vašim narodom, ga držal za roko, kakor oče otroka, ter

spremljal v tolikih situacijah. Kot Cerkev smo vedno poklicani, da poslušamo, se vključimo in postanemo bližnji; da delimo veselje in napore ljudi, tako da bo Evangelij bolj dosleden v svetu ter bo obrodil več sadov: da se bo pozitivno širil, preko transparentnosti življenja.

... in je konkreten. Vse v delovanju Boga je konkretno.

In končno, Bog je *konkreten*. V današnjih berilih se pokaže, da je vse v delovanju Boga konkretno: božja Modrost ,deluje kot stvarnik' in ,se igra' (prim Prg 8,30). Beseda postane meso, rodi se iz matere, pod postavo (prim. Gal 4,4), ima prijatelje in se udeleži praznovanja: večni se razodeva tako, da preživi čas z osebami v konkretnih situacijah. Tudi vaša zgodovina, ki je zgnetena iz Evangelija, križa in zvestobe Cerkvi, je bila priča pozitivni nalezljivosti pristne vere, ki se je prenašala iz družine v družino, z očeta na sina in predvsem preko mater in babic, katerim se moramo zelo zahvaliti. Posebej ste mogli z roko otipati konkretno in skrbno nežnost Matere vseh; v psalmu smo jo pozdravili kot ,čast našega ljudstva' (Jdt 15,9) in sem sem prišel, da bi jo počastil kot romar.

Prepletanje Božje in »marijanske« niti

Zbrani tukaj, gledamo prav njo. V Mariji najdemo polno usklajenost z Gospodom: z božjo nitjo se tako v zgodovini prepleta ,marijanska nit.' Če obstaja kakšna človeška slava, kakšna naša zasluga v polnosti časa, je to ona: ona je tisti prostor, ki je bil obvarovan greha in v katerem se je zrcalil Bog; ona je lestev, ki jo je Bog uporabil, da bi se spustil do nas ter nam postal bližnji in konkreten; ona je najbolj jasno znamenje polnosti časa.

Marija – učiteljica ponižnosti in preprostosti

V Marijinem življenju občudujemo tisto *majhnost*, ki jo ima rad Bog, ki ,se je ozrl na nizkost svoje dekle' in ,povišal nizke' (Lk 1,48.52). Tako se je veselil, da je dovolil, da je ona stkala meso, tako je Devica postala *bogorodica*, kakor pravi starodavna pesem, ki jo pojete že stoletja. Ona naj vam, ki neprenehoma hodite k njej v to duhovno

prestolnico države, pomaga v življenju tkati ponižno in preprosto blago Evangelija.

Marija nam pomaga odkrivati, kar manjka polnosti življenja

V Kani, kakor tudi tukaj v Jasni Gori, nam Marija podarja svojo *bližino* in nam pomaga odkrivati, kar manjka polnosti življenja. Zdaj kot tudi tedaj to dela s pozornostjo matere, tako, da nam daje dober nasvet; ona, ki ne odobrava govoric v naših skupnostih. Kakor družinska mati nas želi ohraniti skupaj. Pot vašega ljudstva je v povezanosti premagala že mnoge težke trenutke. Marija, močna mati ob vznožju križa, ki je vztrajala v molitvi z apostoli v pričakovanju Svetega Duha, naj v vas vlije željo po tem, da bi šli preko krivic in ran preteklosti ter gradili občestvo z vsemi, ne da bi kadarkoli podlegli skušnjavi, da bi se izolirali in se želeli uveljaviti.

Prosimo za milost, da bi za svojo vzeli Marijino občutljivost

Marija je v Kani pokazala veliko konkretnost: je Mati, ki si vzame k srcu težave in posreduje. Zna doumeti težke trenutke ter poskrbeti diskretno, učinkovito in odločno. Ni gospodarica niti protagonistka, ampak Mati in služabnica. Prosimo za milost, da bi za svojo vzeli njeno občutljivost, njeno domišljijo v služenju tistim, ki so v potrebi; lepoto življenja, uporabljenega za služenje drugim, brez pristranskosti in razlik. Ona, razlog našega veselja, ki prinaša mir sredi obilice greha ter zmede zgodovine, naj nam izprosi preobilje Duha, da bi bili dobri in zvesti služabniki.

Naj se za nas dopolni notranji prehod, Velika noč srca

Na njeno priprošnjo naj se čas prenovi tudi za nas. Prehod med 'pred' in 'po' Kristusu ne koristi kaj dosti, če ostane samo datum v zgodovinskih letopisih. Naj se za vse in za vsakega izmed nas dopolni notranji prehod, Velika noč srca, da bi se približali božjemu načinu, ki ga je utelesila Marija: delovati v majhnosti in spremljati od blizu, s preprostim in odprtim srcem.« *(Papež Frančišek med sv. mašo v Čenstohovi, 28.7.2016)*

1. b. Pot križa premaga zlo, greh in smrt

»Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni« (Mt 25,35-36).

Kje je Bog?

„Te Jezusove besede so lahko odgovor na vprašanje, ki večkrat odmeva v naših mislih in srcih: **Kje je Bog? Kje je Bog, če je v svetu zlo, če so ljudje lačni, žejni, brez doma, begunci?** Kje je Bog, ko nedolžne osebe umirajo zaradi nasilja, terorizma, vojn? Kje je Bog, ko neusmiljene bolezni prekinajo vezi življenja in naklonjenosti? Ali ko so otroci izkoriščani, ponižani in ko tudi oni trpijo zaradi težkih bolezni? Kje je Bog sredi nemira dvomljivcev in užaloščenih v duši?

Ko objame les križa, Jezus objame bolečino in smrt moških in žensk vseh časov

Obstajajo vprašanja, na katera ni človeških odgovorov. Lahko le gledamo Jezusa in sprašujemo Njega. Jezusov odgovor pa je ta: 'Bog je v njih.' Jezus je v njih, v njih trpi, globoko je identificiran z vsakomer. Z njimi je združen tako, da oblikuje skoraj 'eno samo telo'. Jezus sam je izbral, da se identificira s temi našimi brati in sestrami, preizkušenimi z bolečino in bridkostmi, ko je sprejel, da prehodi bolečo pot na Kalvarijo. Umirajoč na križu se izroči v Očetove roke. Na sebi in v sebi, z ljubeznijo, ki se podarja, nosi telesne, moralne in duhovne rane celega človeštva. Ko objame les križa, Jezus objame goloto in lakoto, žejo in samoto, bolečino in smrt moških in žensk vseh časov. Ta večer Jezus, in mi skupaj z Njim, s posebno ljubeznijo objemamo naše brate Sirce, ki so zbežali pred vojno. Pozdravljamo jih in jih sprejemamo z bratsko naklonjenostjo in simpatijo.

Dela usmiljenja – dotakniti se Njegovega mesa v tistem, ki je izključen

Ko smo ponovno prehodili Jezusov križev pot, smo znova odkrili pomen tega, da se oblikujemo po Njem. In sicer preko štirinajstih del usmiljenja. Ta nam pomagajo odpreti se za Božje usmiljenje; prositi za milost, da bi razumeli, da oseba brez usmiljenja ne more narediti ničesar. Brez usmiljenja jaz, ti, mi vsi, ne moremo narediti ničesar. Poglejmo najprej sedem telesnih del usmiljenja: dati jesti lačnim, dati piti žejnim, obleči nagega, dati prebivališče popotnikom, obiskati bolne, obiskati jetnike, pokopati mrtve. *Zastonj smo prejeli, zastonj dajajmo. Poklicani smo služiti križanemu Jezusu v vsaki odrinjeni osebi, dotakniti se njegovega blagoslovljenega mesa v tistem, ki je izključen, lačen, žejen, nag, zaprt, bolan, brezposeln, preganjan, begunec, migrant. Tam najdemo našega Boga, tam se dotaknemo Gospoda.* To nam je povedal Jezus sam, ko je razložil 'protokol', na osnovi katerega bomo sojeni: vsakič, ko bomo to storili najmanjšemu od naših bratov, bomo Njemu storili (glej Mt 25,31-46).

Telesnim delom usmiljenja sledijo še duhovna: svetovati dvomljivcem, učiti nevedne, opominjati grešnike, tolažiti žalostne, odpustiti žalitve, potrpežljivo prenašati nadležne osebe, prositi Boga za žive in mrtve. *V sprejemanju odrinjenega, ki je ranjen v telesu, in v sprejemanju grešnika, ki je ranjen v duši, se odloča o naši verodostojnosti kot kristjani.* Ne v idejah!

Sredi zla je edini možni odgovor podaritev samega sebe

Človeštvo danes potrebuje moške in ženske, ter še zlasti mlade, kot ste vi, ki svojega življenja nočejo živeti 'na pol', mlade, ki so pripravljeni v zastonjskem služenju podariti življenje najbolj ubogim in slabotnim bratom, s posnemanjem Kristusa, ki je samega sebe vsega podaril za naše zveličanje. Sredi zla, trpljenja, greha, je za Jezusovega učenca edini možni odgovor podaritev samega sebe, tudi življenja, s posnemanjem Kristusa. To je drža služenja. Če nekdo, ki se

ima za kristjana, ne živi, da bi služil, ne služi, da bi živel, s svojim življenjem zataji Jezusa Kristusa.

Pot križa je edina, ki premaga greh, zlo in smrt

*Ta večer, dragi mladi, **vas Gospod ponovno vabi, da postanete protagonisti služenja**; iz vas želi narediti konkreten odgovor na potrebe in trpljenje človeštva; želi, da ste znamenje njegove usmiljenje ljubezni za naš čas! Da bi izpolnili to poslanstvo, vam kaže pot osebne zavzetosti in darovanja vas samih: to je pot križa. **Pot križa je pot sreče zaradi hoje za Kristusom vse do konca**, v pogosto dramatičnih okoliščinah vsakdanjega življenja; je pot, ki se ne boji neuspehov, izključenosti ali samote, saj človekovo srce napolni s polnostjo Jezusa. **Pot križa je pot življenja in Božjega načina**, ki jo Jezus daje prehoditi tudi preko stez v včasih ločeni, krivični in pokvarjeni družbi. Pot križa ni sadomazohistična navada. Pot križa je edina, ki premaga greh, zlo in smrt, ker se izliva v žarečo luč Kristusovega vstajenja, odpira obzorja novega in polnega življenja. Je pot upanja in prihodnosti. Kdor jo prehodi z velikodušnostjo in vero, **človeštvu podari upanje in prihodnost, seje upanje. In jaz si želim, da bi bili vi sejalci upanja.***

Kako se želite vrniti domov?

Na tisti veliki petek so se mnogi učenci žalostni vrnili domov. Drugi so raje odšli v hišo na podeželju, da bi na križ pozabili. Sprašujem vas - vsakdo naj odgovori v tišini, v svojem srcu: **Kako se želite nocoj vrniti domov**, na kraje vaše nastanitve, v vaše šotore? Kako se želite nocoj vrniti, da bi se srečali s samim seboj? Svet nas gleda. Na vsakomur od vas je, da odgovori na izziv tega vprašanja." (Papež Frančišek v nagovoru mladim po križevem potu, katerega postaje so bile povezane z deli usmiljenja; v Krakovu, na travnikih Błonia, 29.7.2016)

2. On je odgovor za svet

Usmiljenje ima vedno mlado obličje

... V svojih škofovskih letih sem se naučil, da ni nič lepšega, kakor kontemplirati želje, zavzetost, strast in energijo, s katerimi živijo mnogi mladi. To je lepo in ta lepota se porodi takrat, ko se Jezus dotakne srca nekega mladega fanta ali dekleta, ki postaneta sposobna resnično veličastnih dejanj. Spodbudno je poslušati o njunih sanjah, vprašanjih in želji, da ugovarjata vsem tistim, ki pravijo, da se stvari ne morejo spremeniti. Mladi imate moč temu se upreti. *Dar z nebes je, da lahko vidim mnoge med vami, z vašimi vprašanji, ki **si prizadevate delati tako, da bi bile stvari drugačne.*** Lepo je in moje srce je potolaženo, ko vas vidim tako živahne. Cerkev vas danes gleda, še več, svet vas gleda, in se želi učiti od vas, da bi prenovila svoje zaupanje v Očetovo usmiljenje, ki ima vedno mlado obličje in ki nas ne preneha vabiti v svoje kraljestvo, ki je kraljestvo veselja, sreče, kraljestvo, ki nas vodi naprej in je sposobno dati nam moč spremeniti stvari. Stvari se lahko spremenijo!

*Usmiljenje ima vedno mlado obličje. **Kajti usmiljeno srce ima pogum, da zapusti udobje;*** usmiljeno srce zna iti drugim naproti; lahko objame vse. Usmiljeno srce zna biti zavetje za nekoga, ki ni nikoli imel doma ali pa ga je izgubil; zna ustvariti domače in družinsko okolje za nekoga, ki je moral emigrirati; sposobno je nežnosti in sočutja. Usmiljeno srce zna deliti kruh z nekom, ki je lačen; usmiljeno srce se odpre, da sprejme begunca in migranta. Reči usmiljenje skupaj z vami pomeni, reči *priložnost, pomeni reči jutri, zavzetost, zaupanje, odprtost, gostoljubnost, sočutje, sanje.* Ko je srce odprto, je sposobno sanjati in takrat je prostor za usmiljenje, za ljubkovanje, za to, da smo poleg tistih, ki v srcu nimajo miru, nimajo nujnega za življenja ali nimajo najpomembnejšega – vere.

Papeža žalostijo predčasno upokojeni mladi

Zaupam vam še nekaj, kar sem se naučil v teh letih. Razžalosti me, kadar srečam mlade, za katere se zdi, da so se *predčasno upokojili*. Skrbi me, kadar vidim mlade, ki so priznali poraz, še preden se je tekma začela; ki so se predali, ne da bi pričeli igrati; ki hodijo z žalostnim obrazom, kakor da njihovo življenje ne bi imelo vrednosti. To so mladi, ki se dolgočasijo in so dolgočasni, dolgočasijo druge. Težko je, a hkrati nas izziva, ko vidimo mlade, ki življenje prepuščajo iskanju vrtočlavice oziroma tistega občutka, ko se počutijo žive po prehojenih temačnih poteh, a morajo za to drago plačati. Nekateri mladi izgubijo najlepša leta svojega življenja in svoje energije, ko sledijo prodajalcem lažnih iluzij. V moji domovini se le-ti imenujejo '*prodajalci dima*'; so tisti, ki mladim ukradejo najboljše, kar imajo.

Odgovor je Jezus Kristus

*Zato, dragi prijatelji, smo se zbrali, da si medsebojno pomagamo, kajti **nočemo pustiti, da nam ukradejo najboljše, kar imamo, nočemo dopustiti, da nam ukradejo energije, veselje in sanje z lažnimi iluzijami.*** Vprašam vas, ali hočete za svoje življenje tisto *odtujujočo vrtočlavico* ali hočete čutiti moč, ki vam bo dala počutiti se živi in polni. Odgovor na slednje ni neka stvar, predmet, ampak je živa oseba, ki se imenuje Jezus Kristus. Se Jezusa Kristusa lahko kupi? Se ga prodaja v trgovinah? Jezus Kristus je dar našega Očeta! On je tisti, ki zna dati življenju pravo navdušenje; zaradi katerega se ne zadovoljimo z malim in zaradi katerega damo od sebe največ, kar lahko; Jezus Kristus nas poziva, vabi in nam pomaga vstati vsakič, ko menimo, da smo premagani; On nas spodbudi, da povzdignemo pogled in sanjamo visoko.

Sanjati visoko je težko, zelo težko je iti vedno navzgor. Smo šibki, čeprav se trudimo, pogosto pademo. A Alpinci med vzpenjanjem pojejo pesem, ki pravi, da ni pomembno ne pasti, ampak pobrati se

po padcu. Ko padeš, poglej Jezusa, ki ti vedno ponuja roko, da se pobereš.

Videl bo naše hitenje in čakal, da ga bomo poslušali

V evangeljskem odlomku smo slišali, kako se Jezus na poti v Jeruzalem zaustavi v hiši Marte, Marije in Lazarja. Zaradi mnogih skrbi smo kakor Marta: dejavni, raztreseni, vedno hitimo sem in tja. A pogosto smo tudi kakor Marija: ko gledamo lepo pokrajino ali video, ki nam ga je poslal prijatelj, se ustavimo in premišljujemo, poslušamo. *V teh dneh SDM-ja želi Jezus vstopiti v naše hiše; v tvojo in mojo hišo, v srce vsakogar, videl bo naše skrbi, naše hitenje, kakor Marta ... In čakal bo, da ga bomo poslušali, kakor Marija, ko bomo sredi vseh opravkov imeli pogum izročiti se mu.* Naj bodo ti dnevi za Jezusa, posvečeni temu, da se poslušamo, da bi ga prejeli v tistih, s katerimi delimo hišo, pot, skupino ali šolo. *Kdor sprejme Jezusa, se nauči ljubiti kakor Jezus.* Jezus nas sprašuje, če si želimo polnega življenja. Če ja, moraš **pustiti, da te pretrese**. Sreča namreč kali in se razcveti v usmiljenju: to je njegov odgovor, njegovo povabilo, njegov izziv, njegova pustolovščina – usmiljenje.

Pustolovščina usmiljenja

Usmiljenje ima vedno mlado obličje. Kakor obličje Marije iz Betanije, ki kakor učenka sedi ob Jezusovih nogah in ga posluša, ker ve, da je tam mir. Kakor obličje Marije iz Nazareta, ki je s svojim *„da“* vstopila v pustolovščino usmiljenja in ki jo bodo vse generacije imenovala blaženo in ki jo kličemo *„Mati Usmiljenja“*. Vsi skupaj **prosimo Gospoda, da bi nas poslal v pustolovščino usmiljenja**, v pustolovščino gradnje mostov in podiranja zidov, ograj ali mrež; v pustolovščino pomoči ubogemu, ki se počuti sam in zapuščen, tistemu, ki ne najde več smisla svojega življenja, tistemu, ki Gospoda ne pozna. Da bi kot Marija iz Betanije prisluhnili vsem, ki jih ne razumemo, tistim, ki prihajajo iz drugih kultur, drugim narodom, tudi tistim, katerih se bojimo, ker mislimo, da nam lahko škodujejo. Naj

pogled, kakor je storila Marija iz Nazareta z Elizabeto, obrnemo k našim ostarelim, da bi se učili iz njihove modrosti. Mladi, pogovarjajte se s svojimi starimi starši. Povedali vam bodo stvari, ki bodo ganile vaša srca.

Tukaj smo, Gospod! Pošlji nas, da bi delili tvojo usmiljeno ljubezen. Želimo te sprejeti na tem svetovnem dnevu mladih, želimo potrditi, da je življenje polno, kadar se ga živi izhajajoč iz usmiljenja, ki je boljši del, najprijetnejši del, ki nam ne bo nikoli odvzet.» *(Papež Frančišek ob srečanju z mladimi na travnikih Błonia v Krakovu, 28.7.2016)*

3. Naše ovire do Njega: 3 + 1

3. a. Tri ovire, s katerimi se je moral srečati Zahej

Jezus se želi približati vsakemu izmed nas

»Dragi mladi, prišli ste v Krakov, da bi srečali Jezusa. In današnji evangelij nam govori prav o srečanju med Jezusom in nekim možem, Zahejem, v Jerihi (prim. Lk 19,1-10). Tam se Jezus ne omeji samo na pridiganje ali na to, da koga pozdravi, ampak želi – pravi evangelist – *iti skozi* mesto (prim. v. 1). Jezus se želi, z drugimi besedami, približati življenju vsakega, prehoditi našo pot do konca, da bi se njegovo in naše življenje resnično srečala.

Zahej se je moral soočiti s tremi ovirami, da je srečal Jezusa

Tako se zgodi najbolj presenetljivo srečanje, tisto z Zahejem, vodjo 'cestninarjev', to je pobiralcev davkov. Zahej je bil torej bogat sodelavec osovraženih rimskih okupatorjev; bil je izkoriščevalec svojega ljudstva, nekdo, ki se zaradi svojega slabega slovesa ni mogel niti približati Učitelju. Vendar pa srečanje z Jezusom spremeni njegovo dotedanje življenje in tako je lahko vsak dan tudi za vsakega izmed nas. Toda Zahej se je moral soočiti z nekaj ovirami, da je srečal Jezusa. Ni bilo lahko zanj, moral se je **soočiti z nekaj ovirami**, z najmanj tremi, ki lahko nekaj povejo tudi nam.

Naša duhovna identiteta: smo ljubljene Božji otroci

Prva je **nizka postava**: Zahej ni uspel videti Učitelja, ker je bil majhen. Tudi danes lahko tvegamo, da smo oddaljeni od Jezusa, ker se ne čutimo na višini, ker imamo slabo samopodobo. To je velika skušnjava, ki ne zadeva samo samozavesti, ampak se tiče tudi vere. Ker nam vera pravi, da se imenujemo 'Božji otroci – in to tudi smo' (1Gv 3,1): ustvarjeni smo bili po njegovi podobi; Jezus je našo

človeškost naredil za svojo in njegovo srce se nikoli ne bo ločilo od nas; Sveti Duh želi prebivati v nas; **poklicani smo k večni sreči z Bogom! To je naša ,postava', to je naša duhovna identiteta:** smo ljubljene Božji otroci, vedno. Razumite torej, da ne sprejeti samih sebe, živeti nezadovoljni in misliti negativno pomeni, da ne prepoznamo naše najresničnejše identitete: je tako, kakor da bi se obrnili v drugo stran, medtem ko Bog želi svoj pogled ustaviti na meni, pomeni, da želim ugasniti sanje, ki jih on hrani zame.

Bog računa nate zaradi tega, kar si, in ne zaradi tega, kar imaš. Si neprecenljiv.

Bog nas ljubi takšne, kakršni smo in zaradi nobenega greha, pomanjkljivosti ali napake si ne bo premislil. Za Jezusa – to nam pokaže Evangelij – **nihče ni manjvreden** in oddaljen, nihče ni nepomemben, ampak smo vsi izvoljeni in pomembni: ti si pomemben! In Bog računa nate zaradi tega, kar si, in ne zaradi tega, kar imaš: v njegovih očeh prav nič ne pomeni, kaj imaš oblečeno ali kakšen prenosni telefon uporabljaš; ni mu pomembno, če si moderen, zanj si pomemben ti – tak, kakršen si. V njegovih očeh si vreden in tvoja vrednost je neprecenjiva.

Bog vedno ,navija' za nas kakor najbolj navdušen navijač

Ko se nam v življenju zgodi, da gledamo navzdol namesto navzgor, nam lahko pomaga ta velika resnica: Bog je zvest v svoji ljubezni do nas, je celo trmast. Pomagalo nam bo, če pomislimo, da nas ljubi bolj kakor imamo radi same sebe, verjame v nas bolj, kakor verjamemo vase sami; vedno ,navija' za nas kakor najbolj navdušen navijač.

Vedno nas čaka z upanjem, tudi takrat, ko se zapremo v svoje žalosti in nenehno tuhtamo o krivicah, ki so se nam zgodile v preteklosti. Vendar pa navezanost na žalost ni vredna naše duhovne postave! Nasprotno, je virus – ta **navezanost na žalost je virus** – ki okuži in zavira vse, ki zapre vsaka vrata, ki prepreči, da bi poživali življenje, da bi začeli znova. Bog pa je nasprotno trmasto poln upanja:

vedno verjame, da lahko ponovno vstanemo in se ne vda, če nas vidi ugasnjene in brez veselja. Ker smo vedno njegovi ljubljene otroci. Spomnimo se tega na začetku vsakega dneva. Dobro nam bo delo, če bomo to vsako jutro rekli v molitvi: **Gospod, zahvaljujem se ti, da me ljubiš; daj, da se zaljubim v svoje življenje! Ne v svoje napake, ki jih je potrebno popraviti, ampak v življenje, ki je velik dar: je čas za to, da ljubimo in da smo ljubljene.**

Pomembno je tvegati, Jezusu ne moremo odgovoriti s ‚sporočilem‘ Zahej je imel *drugo oviro* na poti srečanja z Jezusom: **to je hromeč sram**. Nekaj o tem smo rekli včeraj zvečer. Lahko si predstavljamo, kaj se je zgodilo v Zahejevem srcu preden je splezal na tisto smokey – verjetno se je moral precej boriti: na eni strani je bila dobra radovednost, ta, da bi spoznal Jezusa; po drugi strani veliko tveganje, da se osmeši. Zahej je bil javna osebnost; vedel je, da bi se mu vsi smejali, če bi poskusil splezati na drevo – on, poglavar, mož oblasti, a tako osovražen. Vendar pa je **premagal sram, ker je bila Jezusova privlačnost močnejša**. Verjetno ste doživeli, kaj se zgodi, ko neka oseba postane tako privlačna, da se vanjo zaljubiš: takrat se lahko zgodi, da si pripravljen narediti stvari, ki jih sicer ne bi nikoli. Nekaj podobnega se je zgodilo v Zahejevem srcu, ko je začutil, da je Jezus tako pomemben, da bi Zanj naredil karkoli, ker je bil On edini, ki ga je mogel povleči iz živega peska greha in nezadovoljstva. In tako sram, ki hromi, ni zmagal. Evangelij pravi, da je Zahej ‚stekel naprej‘, ‚splezal‘ in potem, ko ga je Jezus poklical, ‚hitro splezal dol‘ (vv. 4.6). Tvegati je. To je tudi za nas skrivnost veselja: **ne ugasniti lepe radovednosti**, ampak tvegati, ker življenja ne smemo zapreti v predal. Pred Jezusom ne moremo ostati sede in čakati s prekrižanimi rokami: njemu, ki nam podarja življenje, ne moremo odgovoriti z eno mislijo ali s preprostim ‚sporočilem‘!

Ljubezen zahteva odločen ‚ne‘ dopinga uspeha za vsako ceno ter drogi egoizma

Dragi mladi, naj vam ne bo nerodno, da bi mu prinesli vse, posebej slabosti, napore in grehe v spovedi: **On vas bo znal presenetiti s svojim odpuščanjem in svojim mirom.** Ne bojte se mu reči ,da' z vsem navdušenjem srca; ne bojte se mu velikodušno odgovoriti, mu slediti! Ne dovolite si omrtviti duše, ampak stavite na cilj lepe ljubezni, ki zahteva tudi odpoved in **odločen ,ne' dopingu uspeha za vsako ceno ter drogi tega, da bi mislili samo nase in na lastno udobje.**

Ne izgubite poguma: s svojim nasmehom in odprtimi rokami pridigate o upanju

Za nizko postavo in hromečim sramom, je moral Zahej soočiti še **tretjo oviro**– ne več znotraj sebe, ampak okrog sebe. To je **godrnjava množica, ki ga je prej ovirala in potem kritizirala:** Jezus ne bi smel vstopiti v njegovo hišo, v hišo grešnika! Kako težko je resnično sprejeti Jezusa, kako težko je sprejeti ,Boga, ki je bogat v usmiljenju' (Ef 2,4). Morda vas bodo poskusili ovirati, vas želeli prepričati, da je Bog daleč, strog in neobčutljiv, dober z dobrimi in hudoben s hudobnimi. Vendar pa naš Oče ,daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi' (Mt 5,45) in nas vabi k resničnemu pogumu: biti močnejši od zla tako, da ljubimo vse, celo sovražnike.

Morda se vam bodo smejali, ker verujete v krotko in ponižno moč usmiljenja. Ne bojte se, ampak pomislite na besede teh dni: ,Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli' (Mt 5,7). **Morda vas bodo imeli za sanjače,** ker verjamete v novo človeštvo, ki ne sprejema sovražstva med ljudstvi, ki ne vidi državnih meja kot pregrade in ohranja svoje izročilo brez egoizmov in zamer. **Ne izgubite poguma:** s svojim nasmehom in svojimi odprtimi rokami pridigate o upanju in ste blagoslov za edino človeško družino, ki jo tukaj tako dobro predstavljate!

Dobro namestite najbolj stabilno povezavo, ki je srce

Množica je tedaj sodila Zaheja, gledala ga je zviška; Jezus pa je storil

obratno: pogled je dvignil k njemu (v. 5). Jezusov pogled gre preko pomanjkljivosti in vidi osebo; ne ustavi se pri zlu iz preteklosti, ampak **vidi dobro v prihodnosti**; ne pristaja na zaprtosti, ampak išče pot enosti in občestva; sredi vseh se ne ustavi pri zunanjem videzu, ampak gleda v srce. Jezus gleda naše srce, tvoje srce, moje srce. S tem Jezusovim pogledom boste mogli gojiti drugačno človeštvo, ne da bi pričakovali pohvalo, ampak tako, da boste iskali to, kar je dobro v sebi, veseli, da ohranjate srce čisto in se mirno borite za poštenost in pravičnost. Ne zaustavljajte se na površju stvari in ne zaupajte posvetnim liturgijam zunanosti, lepotičenja duše, da bi izgledali boljši. Nasprotno, dobro namestite najbolj stabilno povezavo, ki je srce, ki vidi in neutrudno prenaša dobro. Prosim vas, da to veselje, ki ste ga zastonj prejeli od Boga, zastonj podarjajte (prim. Mt 10,8), saj ga mnogi pričakujejo! In pričakujejo ga od vas.

Jezus upa, da bo med vsemi 'stiki' in 'klepeti' vsak dan na prvem mestu zlata nit molitve

Poslušajmo na koncu Jezusove besede Zaheju, ki se zdijo izrečene prav za nas danes, za vsakega od nas: 'Hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši' (v. 5). Hitro splezaj dol, ker se moram danes ustaviti pri tebi. Odpri mi vrata svojega srca. Jezus se tudi nate obrača z istim povabilom: **,Danes moram ostati v tvoji hiši'.** Lahko bi rekli, da se Svetovni dan mladih začenja danes in se nadaljuje jutri, doma, saj te Jezus od zdaj naprej želi srečati tam. Gospod ne želi ostati samo v tem lepem mestu ali v lepih spominih, ampak želi priti v tvojo hišo, prebivati v tvojem vsakdanjem življenju: študij in prva leta službe, prijateljstva in naklonjenosti, načrti in sanje. Kako mu je všeč, če v molitvi vse to prinesete Njemu! Kako upa, da bo med vsemi stiki in klepeti v vsakem dnevu na prvem mestu zlata nit molitve! Kako si želi, da bi njegova Beseda govorila vsakemu tvojemu dnevu, da bi njegov Evangelij postal tvoj in da bi bil tvoj ,navigator' na poteh življenja!

Spomin Boga ni 'trdi disk', ampak nežno sočutno srce

Medtem, ko prosi, da bi prišel v tvojo hišo, te Jezus, kakor je to storil z Zahejem, kliče po imenu. Jezus nas vse kliče po imenu. Tvoje ime je Zanj dragoceno. Zahejevo ime je v jeziku tistega časa pomenilo spomin Boga. Zaupajte spominu Boga: njegov spomin ni 'trdi disk', ki shrani in arhivira vse naše podatke, njegov spomin je nežno sočutno srce, ki se veseli, ko dokončno izbriše vso našo sled zla. Poskusimo tudi mi zdaj posnemati zvest spomin Boga in ohraniti dobro, ki smo ga prejeli v teh dneh. V tišini se spomnimo tega srečanja, ohranimo spomin na prisotnost Boga in njegove Besede, poživimo v nas Jezusov glas, ki nas kliče po imenu. Tako molimo v tišini, spominjajmo se, zahvalimo se Gospodu, ki nas je želel tukaj in nas je srečal.« *(Papež Frančišek med sv. mašo ob sklepu SDM v Krakovu, 31.7.2016)*

3. b. Divan zamenjaj s parom čevljev

.... Podoba apostolov na binkošti – strah, tesnoba, ohromelost

Med molitvijo mi je prišla na misel podoba apostolov na binkošti. Ta prizor namreč lahko pomaga razumeti vse tisto, kar Bog sanja, da bi uresničil v naših življenjih, v nas in z nami. Učenci so bili tistega dne zaradi strahu zaprti. Počutili so se ogrožene v okolju, ki jih je preganjalo in jih prisililo, da so ostajali na mestu, ohromljeni. Strah se jih je polastil. In v takšnem kontekstu se je zgodilo nekaj veličastnega. Prišel je Sveti Duh. Ognjeni jeziki so se spustili nadnje in tako se je začela pustolovščina, ki si je ne bi mogli nikoli predstavljati.

Ko smo prisluhnili trem pričevanjem, smo se s svojimi srci dotaknili zgodb in življenj mladih pričevalcev. Videli smo, kako so, kakor učenci, doživeli trenutke, ko so bili polni strahu, ko se je zdelo, da se vse podira. Strah in tesnoba, ki se porodita iz zavesti, da morda ne bomo nikoli več videli svojih dragih, ko bomo enkrat odšli od doma; strah, da se ne bi počutili cenjene in ljubljene; strah, da ne bomo dobili drugih priložnosti. Ti mladi so z nami podelili isto izkušnjo, kot so jo imeli učenci. Izkusili so strah, ki lahko vodi le na en kraj. Kam nas vodi strah? V zaprtost. In kadar se strah zateče v zaprtost, je vedno v družbi svoje *„sestre dvojčice“* - ohromelosti. Počutiti se ohromeli. Čutiti, da v tem svetu, v naših mestih, v naših skupnostih, ni več prostora, da bi rastle, da bi sanjali, da bi ustvarjali, da bi gledali obzorja, skratka, da bi živeli – to je zlo, ki je med največjimi, ki se nam lahko pripetijo v življenju, zlasti v mladosti. Zaradi ohromelosti izgubimo okus veselja nad srečanjem, prijateljstvom, okus skupnega sanjanja in hoje skupaj z drugimi. Od drugih nas oddalji, prepreči nam, da bi se prijeli za roke.

Ko se srečo zamenja z divanom oz. kanapejem ...

Vendar pa v življenju obstaja še nevarnejša ohromelost, ki jo je pogosto težko identificirati in za katero nas veliko stane, da jo prepoznamo. **Gre za ohromelost, do katere pride takrat, ko se srečo**

zamenja z divanom oz. kanapejem: *Da, verjeti, da potrebujemo dober divan, da bi bili srečni. Divan, ki nam pomaga, da bi nam bilo udobno, da bi bili mirni in zares varni.* Eden tistih modernih divanov, z masažo, da lahko zaspimo, ki nam zagotavljajo ure miru, ko se lahko pred računalnikom preselimo v svet video igrice. Divan, ki preprečuje vsako obliko bolečine in bojazni. Divan, zaradi katerega ostanemo zaprti doma, se ne naprezamo in nimamo skrbi. *Divan-sreča (kanapa-szczęście) je verjetno tiha ohromelost, ki nas lahko najbolj uniči; ki lahko uniči mladost. Zakaj? Ker počasi, ne da bi se zavedli, zaspimo; ter smo zaspani in zmedeni, ... medtem ko drugi – ki so morda bolj živi, čeprav ne boljši – odločajo o naši prihodnosti.* Nedvomno je za marsikoga lažje in koristno imeti zaspane in zmedene mlade, ki srečo zamešajo z divanom. Za marsikoga je to primerneje, kakor pa imeti budne mlade, željne, da bi odgovorili na Božje sanje in na vsa hrepenenja srca. Vas sprašujem: želite biti mladi zaspani in zmedeni? Želite, da drugi odločajo namesto vas? Želite biti svobodni? Želite biti budni? Se želite boriti za vašo prihodnost?

Prišli smo, da bi pustili sled

Toda resnica je nekaj drugega: *Dragi mladi, nismo prišli na svet, da bi 'vegetirali', da bi živeli lagodno, da bi iz življenja naredili divan, ki bi nas uspaval; nasprotno, prišli smo zaradi nečesa drugega, da bi pustili sled. Zelo žalostno je iti skozi življenje, ne da bi pustili sled.*

Kadar izberemo udobje, ko srečo zamešamo s potrošnjo, takrat je cena, ki jo plačamo, zelo visoka: izgubimo svobodo. Nismo svobodni, da bi pustili sled. Mnogo ljudi je, ki ne želijo, da so mladi svobodni. Svojo svobodo moramo braniti. V tem je težka ohromelost: ko začnemo misliti, da je sreča sinonim za udobje, da biti srečen pomeni hoditi skozi življenje zaspan ali omamljen. Jasno je, da mamila škodujejo, a obstajajo tudi mnoga mamila, ki so družbeno sprejeta, a nas prav tako ali pa še bolj spremenijo v sužnje. Tako prva kot druga nas oropajo za največje dobro, ki je svoboda.

Hoditi za Jezusom – divan zamenjati za par čevljev

Jezus je Gospod tveganja, večnega *onstran*. Jezus ni Gospod komforta, varnosti, udobja. Da bi hodili za Jezusom, je potrebno imeti določeno količino poguma, potrebno se je odločiti in divan zamenjati za par čevljev, ki ti pomagajo hoditi po poteh, ki si jih nisi nikoli predstavljal, po poteh, ki lahko odprejo nova obzorja, sposobnih okužiti z veseljem, tistim veseljem, ki se rodi iz Božje ljubezni, veseljem, ki v tvoje srce spusti vsako dejanje in vsako držo usmiljenja. **Hoditi po poteh sledeč *norosti* našega Boga,** ki nas uči srečevati ga v lačnem, žejnem, nagem, bolnem, v prijatelju, ki je končal slabo, v jetniku, beguncu, migrantu, v bližnjem, ki je sam. Hoditi po poteh našega Boga, ki nas vabi biti *politični akterji, osebe, ki mislijo, družbeni animatorji*; ki nas spodbuja, da bi si zamislili bolj solidarno ekonomijo: ***V vseh okoljih, kjer se nahajate, vas Božja ljubezen vabi, da bi prinašali veselo novico, da bi iz svojih življenj naredili dar Zanj in za druge.*** To pomeni biti pogumni in biti svobodni.

Lahko bi mi odgovorili, da to ni za vse, ampak samo za nekatere izbrance: *Da, in ti izbranci so vsi, ki so pripravljeni svoje življenje deliti z drugimi.* Na isti način, s katerim je Sveti Duh preoblikoval srca učencev na binkoštni dan, ko so bili ohromljeni, je storil tudi s tremi pričevalci. Miguel, ki se je rešil zasvojenosti z mamili, je pripovedoval, kako je na dan, ko so mu zaupali odgovornost, da bi prispeval k boljšemu delovanju hiše, začel dojemati, kaj od njega zahteva Bog. Tako se je začelo njegovo preoblikovanje.

Bog čaka tebe

To je skrivnost, ki smo jo poklicani izkusiti vsi: ***Bog od tebe nekaj pričakuje.*** Ste razumeli? *Bog od tebe nekaj pričakuje. Bog nekaj hoče od tebe, Bog čaka tebe. Bog prihaja, da razbije naše zaprtosti, prihaja, da odpre vrata naših življenj, naših nazorov, naših pogledov. Bog prihaja, da odpre vse, kar te zapira. Vabi te, da bi*

sanjal, želi ti pokazati, da je svet s teboj lahko drugačen. Tako je: če od sebe ne boš dal najboljše, svet ne bo drugačen. To je izziv.

Današnji čas potrebuje mlade s čevlji

*Današnji čas ne potrebuje mladih-divanov (młodzi kanapowi), temveč **mlade s čevlji, oziroma še boljše, s podloženimi gojzarji.*** Ta čas sprejme le igralce, ki so člani prvega moštva, za rezervne igralce ni prostora. Današnji svet od vas zahteva, da ste protagonisti zgodovine, kajti življenje je lepo vedno, ko ga želimo živeti, vedno, ko želimo pustiti sled. Zgodovina danes od nas zahteva, da branimo svoje dostojanstvo in ne pustimo, da drugi odločajo o naši prihodnosti. Sami moramo odločiti o svoji prihodnosti. Tako kot na binkošti želi Gospod uresničiti enega največjih čudežev, ki jih lahko izkusimo: storiti, da se tvoje roke, moje roke, **naše roke, preoblikujejo v znamenja sprave, občestva, ustvarjanja.** Želi tvoje roke, da bi še naprej gradil današnji svet. Želi ga graditi s teboj. In ti? Kaj boš odgovoril? Da ali ne?

Ko nas pokliče, gleda vse tisto, kar lahko naredimo

Tudi na to mi mladi lahko odgovorite, da ste zelo omejeni in da ste grešniki. A Gospod, kadar nas kliče, ne misli na to, kaj smo, kaj smo bili, kaj smo naredili ali kaj smo nehali delati. Nasprotno: v trenutku, ko nas pokliče, gleda vse tisto, kar lahko naredimo, vso ljubezen, s katero smo sposobni okužiti. On vedno stavi na prihodnost, na jutri. Jezus te naravnava na obzorje, nikoli na muzej. *Zato, prijatelji, te Jezus danes vabi, kliče te, da pustiš svojo sled v življenju, sled, ki zaznamuje zgodovino, ki zaznamuje tvojo zgodovino in zgodovino mnogih.*

Lažje je graditi mostove kakor dvigovati zidove

Današnje življenje nam pravi, da je zelo lahko uperiti pozornost na tisto, kar nas ločuje. Od nas bi radi, da verjamemo, da je zapreti se najboljši način, kako se zavarovati pred tistim, kar nam škoduje. *Danes mi, odrasli, potrebujemo vas, da nas naučite sobivati v*

*različnosti, v dialogu, v medsebojnem deljenju multikulturalnosti ne kot grožnje, ampak kot priložnosti. **Vi ste priložnost za prihodnost!** Imejte pogum, da nas naučite, da je lažje graditi mostove kakor dvigovati zidove! Tega se moramo naučiti! Vsi skupaj prosimo, da od nas zahtevate, da bi hodili po poteh bratstva. Da ste vi naši tožniki, če mi izberemo zidove, vojne. Graditi mostove! Povabim vas, da bi prvi most zgradili kar takoj: tako, da si podamo roke. Potrebno je tvegati. To je veliki bratski most, prvobitni most. Kako ga narediti, se lahko naučijo tudi velikaši tega sveta. In sicer ne, da bi naredili eno fotografijo, ko si podajo roke, mislijo pa nekaj drugega, ampak, da bi še naprej gradili mostove, vedno večje: *Da bi bil ta človeški most seme mnogih drugih, da bi bil sled.**

Danes te Jezus, ki je pot, vabi, da pustiš svojo sled v zgodovini. On, ki je življenje, te vabi, da pustiš sled, ki tvojo zgodovino in zgodovino mnogih drugih napolni z življenjem. On, ki je resnica, te vabi, da zapustiš ceste ločitev, sporov, nesmisla. Si za stvar? Kaj sedaj odgovarjajo tvoje roke in tvoje noge Gospodu, ki je pot, resnica in življenje? Gospod naj blagoslovi vaše sanje!» (*Papež Frančišek na molitvenem bdenju z mladimi; Krakov, 30.7.2016*)